

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **B. N. B.**
státní příslušností Konžská republika
bytem v ČR: P.
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2017, č.j.: OAM-354/ZA-ZA06-K01-2012

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“).

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

2. V žalobě žalobce namítal porušení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“) a § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. V doplnění žaloby měl dále za to, že správní orgán také porušil § 27 odst. 1, 2 zákona o azylu a čl. 6 a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
3. V žalobě uvedl, že má strach z pronásledování, neboť je příslušníkem kmene Lari. Příslušníci kmene Lari jsou lidé, kteří žijí na jihu Konga, přičemž u moci jsou lidé, kteří jsou příslušníky kmene M'bochi, což je kmen ze severu země a kmen, ze kterého pochází prezident. V případě návratu se žalobce obává smrti, mučení, diskriminace, nebezpečí, protože v zemi vládne diktatura, není tam demokracie. Žalobce se považuje za aktivistu pro lidská práva a do vlasti by se vrátil pouze tehdy, pokud by tam byl nový prezident respektující lidská práva a demokracii. Má důvodnou obavu o svůj život, neboť jeho rodiče, kteří pobývali ve Francii, se chtěli vrátit zpět do Konga, ale po příjezdu do Konga už o nich nikdo z příbuzných ani on neví. Má stejné příjmení jako jeho rodiče, kteří zmizeli ihned poté, co přiletěli do Konga. Je přesvědčen o to, že jemu se stane totéž. Jeho rodiče nesouhlasili s režimem, byli emigranti, žádali ve Francii o azyl. Dle názoru žalobce museli být popraveni, protože od roku 2008 o nich nejsou informace. Takové věci jsou podle žalobce v Kongu běžné. Jako Lari riskuje zabití při každé policejní kontrole, nenajde práci a jeho situace je velmi špatná. V zemi praktikují únosy, přijdou do nějaké čtvrti, kontrolují doklady, lidi odvezou a domy zapálí.
4. Žalobce trval na své výpovědi, že své názory sděloval formou otevřených dopisů adresovaných prezidentovi a své názory na politickou situaci vyjadřoval také před členy ambasády. Měl za to, že naplnil důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k národnosti a pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož je občanem. Naplnil i důvody doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, neboť při návratu mu hrozí vážná újma, a to mučení nebo nelidské či ponižující zacházení. Má strach ze zadržení. Jeho vycestování by pak bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky dle ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu, a to konkrétně s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce v České republice žije již 25 let, 4 roky strávil ve Francii, v Kongu byl pouze 19 let. Cítí se jako Čech, do Konga se nemá kam vrátit. V současné době má zdravotní problémy a považuje za vhodné, aby byl léčen v České republice. Má problémy s prostatou, s pamětí. V České republice je plně integrován. Podle žalobce jsou naplněny podmínky podle § 14 zákona o azylu.
5. Žalobce rovněž namítal, že je mu dáváno k tíži, že neodpovídal při pohovoru dne 30. 3. 2016 jako při pohovoru dne 4. 12. 2012. Měl za to, že správní orgán nemůže posuzovat nepřesnost informací k tíži žalobce, když tříletou prodlevu mezi oběma pohovory a tím i prodlevu od události zapříčinil sám správní orgán. Správní orgán měl prodlevu při rozhodování zohlednit, což neučinil. Podle žalobce postupem správního orgánu bylo tedy zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces podle čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce je přesvědčen o tom, že správní orgán dostatečně nepřihlédl k jeho konkrétní situaci a k situaci v zemi původu žalobce, nevzal v potaz všechny relevantní informace a neaplikoval je na případ žalobce. Žalovaný tedy nevyšel při svém rozhodování ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o

kterém nejsou důvodné pochybnosti, a dále nepřihlížel ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo.

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu nebo zmiňované články Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, informace o zemi původu a na vydané rozhodnutí. Měl za to, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro své rozhodnutí, které považuje v daném případě za zcela dostatečné. Podle žalovaného ve výpovědích žalobce nešlo o nepřesnosti, ale o podstatné rozpory, např. zmiňování absolutně rozdílných důvodů (viz čl. 10-11 rozhodnutí), což nelze vysvětlovat délkou řízení ve vztahu k paměti. Nadto žalobce je vysokoškolsky vzdělaná osoba. Skutečnost, že žalobce žádné popisované aktivity nevyvíjel a v případě návratu do země původu mu žádné azylově relevantní problémy nehrozí a nehrozí mu ani ohrožení z důvodu vážné újmy ve smyslu zákona o azylu svědčí také fakt, že žalobce během řízení o správním vyhoštění výslovně uvedl, že mu žádná překážka či důvod znemožňující vycestování známa není. Žalovaný připustil, že je pravdou, že v Konžské republice určitá diskriminace na základě kmenové příslušnosti existuje, avšak této se v podstatě dopouštějí všechny etnické skupiny, nadto žalobce v případě návratu může žít na územích obývaných příslušníky jeho etnika Lari. Navrhl žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítnout.
7. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 26. 11. 2018 účastníci řízení setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
8. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany doručená žalovanému dne 28. 11. 2012, odůvodnění žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 28. 11. 2012, zprávy o situaci v zemi původu doložené žalobcem dne 28. 11. 2012, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 4. 12. 2012, informace o Konžské republice ze dne 12. 10. 2011, informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 2. 8. 2011 o vystavování cestovních dokladů a náhradních cestovních dokladů občanům Konžské republiky v zahraničí, zpráva Freedom House z května 2010 s názvem „Svoboda ve světě – Konžská republika (2010)“, informace australského Azylového přezkumného tribunálu COG38199 ze dne 24. 2. 2011 o Konžské republice, informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze srpna 2011 o etnických skupinách v Konžské republice, protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 11. 12. 2012 včetně ručně psaného podání žalobce, dokumenty doložené žalobcem dne 25. 3. 2013, dokumenty doložené žalobcem dne 24. 5. 2013, dokumenty doložené žalobcem dne 11. 11. 2013, dokumenty doložené žalobcem dne 3. 1. 2014, dokumenty doložené žalobcem dne 16. 5. 2014, dokumenty doložené žalobcem dne 22. 9. 2014, dokumenty doložené žalobcem dne 6. 10. 2014, dokumenty doložené žalobcem dne 12. 12. 2014, dokumenty doložené žalobcem dne 13. 5. 2015, dokumenty doložené žalobcem dne 1. 10. 2015, dokumenty doložené žalobcem dne 4. 1. 2016, dokumenty doložené žalobcem dne 2. 3. 2016, dokumenty doložené žalobcem dne 8. 3. 2016, dokumenty doložené žalobcem dne 23. 3. 2016, protokol o doplňujícím pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 30. 3. 2016, překlad stran 278-300 a

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

301-323 spisového materiálu, zprávy ČTK ze dne 20. 10. 2015 a 27. 10. 2015 o situaci v Konžské republice, zpráva generálního tajemníka OSN o situaci ve střední Africe a o činnosti Regionálního úřadu OSN pro střední Afriku ze dne 30. 11. 2015, informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 26. 2. 2016 o aktuální politické a bezpečnostní situaci, situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a o návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, výroční zpráva Amnesty International 2015/2016 o Konžské republice ze dne 24. 2. 2016, podání žalobce a dokumenty doložené žalobcem dne 11. 4. 2016, zpráva Freedom House ze dne 28. 1. 2015 s názvem „Svoboda ve světě – Konžská republika“, opis z evidence rejstříku trestů žalobce ze dne 27. 4. 2016, překlad dokladů doložených žalobcem dne 11. 4. 2016, překlady článků: „Kongo: bombardování narušuje provoz v bazénu“ a „policejní násilí proti novinářům vyšel vstříc kandidáta Mokoko, lékařská zpráva oftalmologické ambulance nemocnice Na Bulovce ze dne 13. 5. 2016 týkající se žalobce, lékařská zpráva neurologické ambulance nemocnice Na Bulovce ze dne 31. 5. 2016 týkající se žalobce, lékařská zpráva kliniky ORL nemocnice Na Bulovce ze dne 8. 6. 2016 týkající se žalobce, informace Belgického úřadu pro cizince ze dne 28. 3. 2014 získaná prostřednictvím Projektu lékařských informací o zemích původu II, zpráva generálního tajemníka OSN o situaci ve střední Africe a o činnosti Regionálního úřadu OSN pro střední Afriku ze dne 25. 5. 2016, zpráva Amnesty International ze dne 18. 4. 2016 s názvem „Republika Kongo: letecké útoky na obytné čtvrti a školy“, zpráva New York Times ze dne 2. 6. 2016 s názvem „Politické násilí bouří Republiku Kongo“, protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 27. 6. 2016 a v neposlední řadě žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2017 č.j. OAM-354/ZA-ZA06-K01-2012.

9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
10. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 28. 11. 2012 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, v níž mimo jiné uvedl, že je národnosti Lari a zemí jeho příslušnosti je Konžská republika. Považuje se aktivistu pro lidská práva, členem žádné politické strany ani jiné organizace není, vyznává katolické křesťanství. V roce 1994 proti němu bylo v České republice vedeno trestní stíhání za krádež a byl odsouzen k pětiměsíčnímu trestu vězení. Je svobodný, nemá žádnou vyživovací povinnost, má šest sourozenců, kteří žijí ve Francii. Jeho rodiče zemřeli v roce 2008. Dosáhl vysokoškolského vzdělání ekonomického směru, v Kongu nikdy nepracoval, podnikal v České republice. Nemá žádný majetek, ani nárok na žádnou sociální dávku. Vlast opustil asi v roce 1996, v té době již měl v České republice povolený roční dlouhodobý pobyt a do vlasti jezdil jen na letní prázdniny a navštívit příbuzné. Z vlasti vycestoval letecky tranzitem přes Paříž na základě cestovního pasu a českého víza. V roce 1999 strávil dva týdny ve Francii, od tohoto roku pak pobývá na území České republiky nepřetržitě. V Kongu hrozí žalobci trest smrti, mučení a diskriminace kvůli jeho příslušnosti k etnické skupině. Je tam nebezpečný život, jeho rodiče žádali ve Francii o azyl, a když se v roce 2008 rozhodli k návratu do Konga, zmizeli a nikdo o nich neví. Žalobci hrozí smrt, jelikož má stejné příjmení jako jeho rodiče a je poznat, že

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

jsou rodina. Také uvedl, že konzulovi při jeho návštěvě Prahy dvakrát předal dopis určený konžskému prezidentovi, aby v Kongu respektoval lidská práva, ukončil mučení a zorganizoval svobodné volby, aby v zemi mohla být demokracie, jinak ať podá demisi. Odpovědi na své dopisy nedostal, konzul mu slíbil, že je předá. Zopakoval, že přísluší ke kmenu Lari, což jsou lidé z jihu, přičemž u moci je kmen Mboši, kmen ze severu, ze kterého pochází prezident. Žalobce byl v internetovém kontaktu s velvyslanectvím své vlasti v Německu, od roku 2010 je žádal o vydání nového cestovního dokladu, doklad mu vydán nebyl. V případě návratu do vlasti se obává smrti, mučení, diskriminace a nebezpečí, protože tam vládne diktatura a není tam demokracie. On je aktivistou pro lidská práva a do vlasti by se vrátil pouze tehdy, kdyby tam byl nový prezident respektující lidská práva a demokracii. Česká republika je pro žalobce cílovým státem, byl zde kvůli studiu již v roce 1987 a také zde již jednou žádal o udělení mezinárodní ochrany. Svůj zdravotní stav označil za dobrý. Ve vlastnoručně psaném prohlášení doplnil, že v roce 1987 přicestoval jako student do Československa, získal stipendium a po ukončení studia zde podnikal a pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu.

11. V průběhu pohovoru konaného dne 4. 12. 2012 kromě skutečností, které uvedl žalobce ve své žádosti, připustil, že v roce 1994 používal jinou identitu, byl na diskotéce, opilý a omylem vzal některé věci, které nebyly jeho. Byl kvůli tomu odsouzen za krádež. Na policii říkal, že se jmenuje E. M. E. byl jeho přítel, pocházel z tehdejšího Zairu a přijel na návštěvu z Francie. Ke svému pobytu v České republice uvedl, že nejprve měl povolení k pobytu jako student, poté na základě živnostenského listu, a to asi do roku 2000 nebo 2001. Potom žádal o azyl. Když bylo řízení ukončeno, dostal výjezdní vízum, které mu neprodloužili, nicméně kvůli politickým problémům v jeho zemi setrval v České republice, ač žádné povolení k pobytu neměl. Koncem roku 2010 byl kontrolován cizineckou policií a dostal výjezdní vízum, které mu bylo po dobu dvou let prodloužováno, a to s ohledem na situaci v jeho zemi. Poslední platné vízum měl do 20. 11. 2012. Tehdy mu poradili, že když nemůže získat konžský pas, může požádat o mezinárodní ochranu. Dříve o ni nežádal, protože nevěděl, co přesně dělat. Již jednou o ni žádal a myslel, že k opakování musí čekat delší dobu. Žalobce je v kontaktu s organizací IOM, která zná situaci v jeho zemi, konzultoval s nimi svůj případ a na základě jejich doporučení mu policie prodlužovala výjezdní příkaz. Žalobce dále uvedl, že zná hodně případů lidí, kteří psali obdobné dopisy kritizující diktaturu a kteří zmizeli, nebo jsou vězněni a byli mučeni. Uvedl jméno Mpouele, kterého takový osud stihl. Ke zmizení rodičů uvedl, že byli emigranti, nesouhlasili s režimem, žádali ve Francii o azyl, a když se vrátili, byli na letišti kontrolováni, zmizeli, museli být popraveni, protože od roku 2008 o nich nejsou informace. Lidé, co jsou z kmene Lari a kritizují režim, podle žalobce postupně mizí, ale i lidé z Lari, kteří režim nekritizují, jsou v nebezpečí, jsou mučeni. Na dotaz správního orgánu, proč je v Kongu v tak špatném postavení právě etnikum Lari, žalobce odpověděl, že je to jednak etnikum početnější a rovněž z jeho středu pochází nejvíce intelektuálů a Mboši, protože jsou minoritní, tak mají strach, že v případě nástupu k moci etnika Lari budou přemoženi. Etnikum Mboši se dostalo k moci státním převratem v roce 1969, v roce 1992 se situace trochu zlepšila, z voleb tehdy vzešel demokratický prezident Pascal Lissouba, který byl však v roce 1997 svržen a od té doby je v čele státu generál Denis Sassou Nguesso, který byl u moci již v letech 1979-1992 a který v roce 1997 rozpoutal občanskou válku, aby získal zpět moc. On změnil ústavu a prezident je nyní volen na 7 let. Všichni jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

opONENTI, kteří byli v zahraničí a vrátili se zpět, byli zavražděni, bývalý prezident Lissouba žije v exilu ve Francii. Na dotaz správního orgánu, zda kromě zmiňovaných dopisů své názory na situaci v zemi nějakým způsobem vyjadřuje, žalobce odvětil, že ne. Jeho sourozenci žijí ve Francii, kde měli možnost studovat a v současné době ho finančně podporují. K postavení rodičů uvedl, že se vrátili do vlasti, protože už měli dost života v cizí zemi, získali azyl ve Francii. Nemyslí, si, že rodiče zmizeli kvůli němu, dopisy psal až po jejich zmizení. Jeho otec byl politicky aktivní. Jeho dopis z roku 2008 byl napsán jako reakce na zavraždění rodičů.

12. V doplňujícím pohovoru dne 30. 3. 2016 mimo jiné uvedl, že situace v jeho zemi se nezměnila, volby ze dne 20. 3. 2016 byly zfalšované, opozice jejich výsledky neuznává a v zemi stále dochází k represáliím demonstrantů, zatýkání opozičních představitelů, pokračuje diktatura. Žalobce uvedl, že po ukončení předešlého řízení ve věci žádal o trvalý pobyt, o dočasný pobyt a až do své opakované žádosti o mezinárodní ochranu žil v České republice. V České republice žil nelegálně, nevystoval, protože neměl pas. Ambasáda mu nechtěla pas vyřídit. K návratu svých rodičů do Konga uvedl, že se do země vrátili někdy mezi roky 2010 a 2011, lidé je vyprovázeli, přijeli na letiště Brazzavile v Kongu a pak už o nich nebyly žádné zprávy, a protože jsou lidmi z jihu, z kmene Lari, tak není žádná pochybnost o tom, že byli zavražděni. Od svých bratranců žalobce ví, že rodiče cestovali letadlem, oni je šli čekat na letiště, ale nedočkali se jich. O těchto bratrancích v současnosti nemá žádné zprávy. Že rodiče nedorazili, se dozvěděl v roce 2010 nebo 2011. Dodal, že dříve byl s rodiči v kontaktu, od chvíle, kdy se vrátili do vlasti, s nimi kontakt ztratil. Rodiče byli dlouho ve Francii, přijeli tam v roce 1998, požádali tam o azyl a ve chvíli, kdy se rozhodli vrátit do Konga, tak byli zavražděni. Žalobce tvrdil, že přijeli lidé z ambasády, jejich jména si nepamatuje, pracují pro ambasádu, jsou to zaměstnanci ambasády, přijeli sem, protože tu bylo víc konžských občanů, o jejich jména se nezajímal. Svě názory jim říkal v Praze, místo si již nepamatuje. Oni přijeli, on se jim představil jako Konžan žijící v České republice a řekl jim své názory na vládu a na režim a řekl jim, že tento vzkaz mohou předat do země. Žalobce dále uvedl, že ve vlasti nikoho nemá a pokud by byl ve vlasti demokratický režim, vrátit by se mohl, ale jelikož tam demokratický režim není, vrátit se nemůže. Bude určitě pronásledován, perzekuován, zatčen, má strach, že bude zabit. Aktuálně není ve vlasti s nikým v kontaktu, v Praze si pronajímá byt a živí se soukromými hodinami francouzštiny. Daně neplatí. Po finanční stránce mu pomáhají sourozenci, má hodně sourozenců, bratranců a sestřenic a má také strýce, který žije v Rakousku a pracuje ve spojených národech. Ohledně zdravotního stavu uvedl, že je v rekonvalescenci, bere léky na rozšíření prostaty, jednou za dva měsíce navštěvuje polikliniku. Dochází rovněž na rehabilitace s kotníkem, má v něm bolesti. K lékařům dochází také kvůli očním potížím, zhoršuje se mu zrak. Informace o zemi původu získává na internetu, poslouchá i zprávy BBC rádia.
13. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobci mezinárodní ochranu neudělil, neboť neshledal naplnění žádného z důvodů dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb.
14. V § 12 zákona o azylu je stanoveno:

„Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“

15. Podle § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*

16. V § 14a zákona o azylu ve znění účinném ke dni 28. 11. 2012 bylo stanoveno:

„(1) Doplnková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

a) uložení nebo vykonání trestu smrti,

b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,

c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo

d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

17. Pokud jde o naplnění důvodu udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) zákona o azylu, soud se ztotožňuje s žalovaným, který poznamenal, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. S tímto právním hodnocením soud souhlasí a ve shodě s žalovaným uzavřel, že žalobce nenaplnil důvod udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) zákona o azylu.

18. Co se týče důvodu udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu, žalovaný se na s. 11-12 napadeného rozhodnutí zabýval žalobcovou příslušností k etniku Lari, které je dle jeho tvrzení diskriminováno, a provedl výčet rozložení obyvatel Konžské republiky do hlavních etnických skupin a podskupin, stručný popis, které etnické skupiny se ve které době držely v této zemi u moci, a na základě zpráv a dalších informací, z nichž při svém rozhodování vycházel, dospěl k závěru, že v Konžské republice existuje určitá diskriminace na základě kmenové příslušnosti, zároveň však konstatoval, že diskriminace se dopouštějí v podstatě všechny etnické skupiny, přičemž nejohroženější jsou příslušníci domorodého národa Pygmejů. Žádná ze zpráv, které správní orgán v průběhu správního řízení shromáždil, se ve vztahu k etniku Lari, ke kterému náleží rovněž i žalobce, a které je zároveň etnickou podskupinou nejpočetnější bantuské skupiny obyvatel Konga Bakongo, nezmiňuje o takovém jednání, jež by bylo možno označit za cílenou každodenní a plošnou diskriminaci každého příslušníka tohoto etnika ve všech oblastech jeho života, které by

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

svojí intenzitou bylo možno označit za pronásledování každého člena tohoto etnika ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný zároveň poukázal na osobní situaci žalobce, kterému se (byť přísluší k etniku Lari, kvůli čemuž dle svého mínění bude po návratu do vlasti usmrčen) před jeho odjezdem z vlasti podařilo získat zahraniční stipendium, vycestovat zcela bez potíží za účelem studia ze země a který se do vlasti poté opakovaně vracel, a to i přes jím tvrzené tehdejší diskriminační jednání, kdy byl kvůli svému původu z jihu země každodenně diskriminován a kvůli tomu neměl možnost studia v USA a Kanadě a musel se spokojit se studiem ve východní Evropě, o které nemají „lidé ze severu“ zájem.

19. Městský soud v Praze se s provedeným hodnocením ztotožňuje a podotýká, že ani z žalobcem poukazovaných zpráv nevyplývá, že by samotná příslušnost k etniku Lari (již s ohledem na značné množství obyvatel Konžské republiky náležejících k této podskupině) způsobovala reálné nebezpečí pronásledování právě osoby žalobce ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.
20. Dále lze poukázat na s. 13 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný výstižně shrnul: *„Správní orgán uzavírá, že i když je stav demokracie a respekt k lidským právům v Konžské republice v mnoha ohledech problematický, jak o tom podrobně referují výše uvedené informace a jak ostatně tvrdil i sám žadatel, tak na základě těchto skutečností ještě nelze vyvozovat, že existence autoritářského režimu znamená aplikaci § 12 písm. b) zákona o azylu, což vyplývá i z rozhodnutí NSS č. 3 Azs 303/2004, dle kterého skutečnost, že v některé zemi existuje autoritářský a nedemokratický režim a lidská práva jsou v mnoha případech pošlapávána, neznámá, že kterýkoli občan této země je k takovému negativnímu vlivu přímo nebo zprostředkovaně vystaven....“* S tímto hodnocením žalovaného zdejší soud plně souzní a podotýká, že tento závěr vyplývá ze zpráv založených ve správním spise. Žalovaný v dostatečném rozsahu zjistil skutkový stav věci i informace o situaci v zemi původu, pročez Městský soud v Praze považoval za nadbytečné provádět dokazování dalšími zprávami o situaci v Konžské republice, jež byly žalobcem založeny do spisu v průběhu řízení před soudem.
21. Pokud pak jde o žalobcovo tvrzení, že je politickým aktivistou a že měl prostřednictvím konzula předávat prezidentovi své země otevřené dopisy kritizující vládu Konžské republiky, soud ve shodě s žalovaným toto žalobcovo tvrzení shledal nevěrohodným (blíže viz k důvodům udělení mezinárodní ochrany dle § 14a zákona o azylu). Z uvedených důvodů Městský soud v Praze uzavřel, že v případě žalobce není naplněn důvod udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu.
22. Žalobce dále namítal, že mu měl být udělen humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu s tím, že v České republice je již 25 let, 4 roky strávil ve Francii, v Kongu byl pouze 19 let; mimo Kongo strávil celkem 30 let; většinu života strávil v České republice, kde se integroval, hovoří plynule česky, má zde všechny přátele a cítí se jako Čech, do Konga se nemá kam vrátit, Českou republiku považuje za svůj domov. Dále poukázal na své zdravotní potíže – navštěvuje urologii (má problémy s prostatou), proto bere léky každý den. Od roku 2014 nemůže darovat krev, každých 6 týdnů chodí k hematologovi na kontrolu, musí být pod dohledem lékařů. Má problémy s pamětí, často zapomíná, proto si nevzpomíná na všechny věci, které dříve řekl.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

23. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud kupříkladu ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č.j. 6 Azs 6/2018-33: „Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS)....

Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

24. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně uzavřel, že případ žalobce není hodný zvláštního zřetele, neboť žalovaný ve svém rozhodnutí na s. 14-15 srozumitelně mimo jiné objasnil, že žalobce neuvedl žádné okolnosti, které by svědčily o tom, že jeho osobní a rodinná situace je nějakým způsobem výjimečná s ohledem na existenci okolností odůvodňujících udělení humanitárního azylu; žalobce je dospělou, plně právně způsobilou a práceschopnou osobou, přičemž ani z jeho sdělení a doložených lékařských zpráv nelze nikterak dovodit, že by se žalobce nacházel ve stavu ohrožujícím život nebo že by v České republice podstupoval nějakou speciální a v jeho vlasti nedostupnou léčbu. Žalovaný dále uvedl, že žalobce trpí chronickou prostatitidou a lékaře v České republice vyhledával rovněž v souvislosti s povrchním poraněním nohy a kotníku, bolestmi břicha a řídní stolici, očními potížemi, kdy mu bylo doporučeno aplikovat umělé slzy, a pro svědění ucha, dráždění v nose a bolesti hlavy se zvracením, tedy s poměrně běžnými a nijak život ohrožujícími potížemi odpovídajícími jeho věku, alespoň z jím doložených lékařských zpráv opačné skutečnosti rozhodně dovodit nelze. Žalovaný dále ohledně možnosti využití lékařské péče v žalobcově vlasti odkázal na Informaci Belgického úřadu pro cizince získanou prostřednictvím Projektu lékařských informací o zemích původu s tím, že v Konžské republice neexistuje v oblasti poskytování péče žádná diskriminace a byť je lékařská péče striktně placená, rozhodně nelze na základě těchto zpráv konstatovat, že by nebyla žalobci v jeho vlasti poskytnuta péče jako všem ostatním občanům země. Žalovaný podotkl, že žalobce je dospělou, svéprávnou a práceschopnou osobou a ve vlasti má i rozvětvenou rodinu, jejíž pomoci může po svém příjezdu do země k začlenění do tamější společnosti využít. Odůvodnění závěru žalovaného o nenaplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu zdejší soud považuje za dostatečné, přičemž podle závěru soudu nedošlo k naplnění neurčitého právního pojmu „v případě

hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv.

25. Pokud jde o žalobcem namítaný dlouhodobý pobyt v České republice (delší než v zemi původu), žalobcovu integraci do české společnosti a vybudovaný soukromý život, soud uzavřel, že tyto skutečnosti samy o sobě neznamenají naplnění důvodu udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. V této souvislosti lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2018 č.j. 2 Azs 141/2018-22: *„Nejvyšší správní soud pouze závěrem uvádí, že se nehodlá odchýlit od své konstantní judikatury, která setrvale stojí na stanovisku, že pouze rodinné, ekonomické a sociální vazby žadatele nemohou být bez dalšího důvodem pro udělení azylu ani doplňkové ochrany. Pokud jde o humanitární azyl, Nejvyšší správní soud setrhuje také na svém závěru, že na jeho udělení neexistuje právní nárok, a pouze skutečnost, že se stěžovatel domnívá, že splňuje důvody hodné zvláštního zřetele (jeho rodinné a ekonomické vazby v ČR), a tedy pouze polemizuje se závěry žalovaného a městského soudu, nepředstavuje porušení principu legitimního očekávání ani nezákonnost napadeného rozsudku (viz např. rozsudky ze dne 14. 7. 2017, č. j. 2 Azs 119/2017 – 39, ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55, ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 Azs 15/2011 – 77, ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, nebo ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 – 131).“* Žalovaný se otázkou naplnění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle § 14 zákona o azylu dle závěru Městského soudu v Praze zabýval dostatečně a správně uzavřel, že tyto důvody v daném případě dány nejsou, přičemž ze zpráv založených ve správním spise je již dostatečně patrné, že žalobcův zdravotní stav není život ohrožující ani nijak neobvyklý vzhledem k žalobcově věku. Proto zdejší soud neprováděl jako důkaz žádnou z lékařských zpráv založených žalobcem do spisu v průběhu řízení před soudem.
26. Pokud se týká žalobcova tvrzení o tom, že je politickým aktivistou, který předával prostřednictvím konzula prezidentovi své země otevřené dopisy kritizující jeho vládu, soud ve shodě s žalovaným toto tvrzení shledal nevěrohodným. Soud odkazuje na s. 10-11 napadeného rozhodnutí: *„Ve své žádosti a v pohovoru provedeném s ním dne 4. 12. 2012 jmenovaný tvrdil, že v roce 2008 a 2011 měl konzulovi své vlasti v době jeho návštěv Prahy osobně předat dva otevřené dopisy, k jejichž napsání ho mělo motivovat zmizení jeho rodičů, přičemž při opakované návštěvě mu konzul země měl potvrdit, že jeho první dopis předal. Dopisy měl žadatel podle svého tvrzení předat konzulovi jménem Itoua ve studentském kampusu v Suchdole. Dne 30. 3. 2016 však již žadatel o svých protestních aktivitách hovořil naprosto odlišně a utvrzoval, že se návratu do vlasti obává kvůli řečem, které vedl před svými krajany spojenými s prezidentem, a své názory sděloval rovněž lidem z ambasády, říkal jim do tváře své názory na vládu a režim s tím, že tyto vzkazy mohou předat do země. Až do doby, kdy se ho správní orgán na existenci dříve jím tvrzených dopisů dotázel, se o nich vůbec nezmínil, natož aby v souvislosti s jejich psaním dával do souvislosti svoji obavu z návratu do vlasti, a následně uvedl, že neví, kolik takových dopisů napsal, předávat je měl lidem z velvyslanectví, kdy to bylo, si již nepamatuje. Správní orgán tak na základě všeho výše uvedeného shrnuje, že výše jmenovaného nepovažuje za „politického aktivistu“, jak jmenovaný utvrzoval, a poukazuje v této souvislosti rovněž na jeho dřívější sdělení, kdy v rámci předešlého správního řízení žadatel výslovně uvedl, že ve vlasti se nikdy nijak neangažoval a nebyl ani členem žádné politické strany či jiné organizace, což ostatně v průběhu správního řízení současného jmenovaný potvrdil, a zároveň správní orgán*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

nemůže nepoukázat na řízení o správním vyhoštění z území ČR, které bylo s výše jmenovaným vedeno v roce 2010 a kdy jmenovaný výslovně uvedl, že mu žádná překážka či důvod znemožňující jeho vycestování z území ČR známa není, natož aby se zmínil o nějakých svých politických aktivitách jeho vycestování znemožňujících.“

27. Pokud pak jde o obavy žalobce tvrzené ve vztahu k jeho rodičům, konkrétně otci, jehož příjmení nosí a který byl podle jeho tvrzení členem opoziční strany a při svém návratu z Francie měl být spolu s matkou žalobce zabit, což žalobce dovozuje na základě skutečnosti, že rodiče cestovali zpět do vlasti, ale poté zmizeli a ani se neobjevili na letišti, kde je čekali jejich příbuzní (pročež žalobce vyslovil obavy ze stejného osudu), i tato tvrzení Městský soud v Praze považuje za nevěrohodná. Soud se ztotožňuje s napadeným rozhodnutím žalovaného, kde je k tomu na s. 13 uvedeno: *„Správní orgán především konstatuje, že bytž žadatel nejprve utvrzoval, že jeho rodiče získali ve Francii mezinárodní ochranu, která jim byla udělena právě na základě politické angažovanosti jeho otce (viz pohovor provedený s ním dne 4. 12. 2012), tak posléze sdělil, že jeho rodiče se ve Francii nacházeli v postavení žadatelů o azyl, o který žádali z humanitárních důvodů, protože v zemi ztratili kvůli tamějšímu válečnému konfliktu veškerý majetek (30. 3. 2016), aniž by byl schopen tento rozpor správnímu orgánu jakkoliv relevantně vysvětlit, stejně jako další rozpor ve svých výpovědích, kdy nejprve uváděl, že jeho rodiče se do země vraceli (a měli být zabiti) v roce 2008, aby následně správnímu orgánu sdělil, že to vlastně bylo mezi roky 2010-2011, přičemž opět nebyl správnímu orgánu rozpor ve svých výpovědích schopen relevantně vysvětlit, jeho odkazy na špatnou paměť správní orgán nepovažuje za relevantní, neboť se jedná dle jeho názoru o zcela zásadní událost, tedy ztrátu kontaktu žadatele s jeho rodiči, z jejichž jím předpokládaného následného usmrcení žadatel vyvozuje v podstatě nejzásadnější zdroj svých obav v případě návratu do země. Správní orgán je zároveň nucen kontaktovat, že si jako podklad pro rozhodnutí obstaral výpověď žadatele, kterou tento učinil dne 25. 12. 2010 na cizinecké policii, kterou byl zadržen v důsledku svého zdejšího nelegálního pobytu, a ve které jmenovaný mimo jiné uvedl, že z území ČR po skončení platnosti víza nevycestoval, protože mu v dubnu 2008 umřela babička a on byl ve stresu, v květnu neměl dostatek finančních prostředků a dále byl nemocen; v České republice se živí tím, že přes internet doučuje francouzštinu, mzda za jeho služby činí asi 15 tisíc a další peníze mu posílají rodiče, kteří v Kongu podnikají. Finančními prostředky potřebnými k dalšímu pobytu a vycestování z území České republiky disponuje a z území České republiky dobrovolně vycestuje v době platnosti výjezdního příkazu.“*
28. Zdejší soud se s hodnocením žalovaného plně ztotožňuje a rovněž uzavírá, že výpovědi a tvrzení žalobce jsou nevěrohodné. Tvrzení o zabití rodičů (a o tom, že se ani po svém návratu neobjevili na letišti, kde na ně čekali příbuzní) je v přímém rozporu s tvrzením, které žalobce učinil v roce 2010 před orgánem cizinecké policie o tom, že další peníze žalobci posílají jeho rodiče, kteří v Kongu podnikají. Přitom i v doplnění žaloby je uvedeno: *„Má důvodnou obavu o svůj život, neboť jeho rodiče, kteří pobývali ve Francii, se chtěli vrátit zpět do Konga, ale po příjezdu do Konga už o nich nikdo z příbuzných ani on neví.... Rodiče, kteří zmizeli, museli být popraveni, protože od roku 2008 o nich nejsou informace.“* Jedná se o naprosto zásadní rozpor, který nelze omluvit ani špatnou pamětí, ani dlouhou časovou prodlevou mezi prvním a druhým pohovorem před žalovaným, jak se o to žalobce snažil v žalobě. Tato námitka proto nemůže obstát.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

29. Podobně soud považuje za v podstatě nemožné, aby si žalobce (v případě, že by se jednalo o pravdu) nepamatoval, že prezidentovi své země předával prostřednictvím konzula otevřené dopisy kritizující konžskou vládu, jestliže existenci těchto dopisů při pohovoru před žalovaným dne 4. 12. 2012 označil za důvod, pro nějž mu v zemi původu hrozí trest smrti. Přitom při doplňujícím pohovoru před žalovaným dne 30. 3. 2016 měl žalobce možnost tuto okolnost uvést, když se na ni žalovaný opakovaně ptal. Pro ukázkou lze ocitovat některé otázky žalovaného (které byly žalobci položeny, než žalobce začal hovořit o otevřených dopisech) a odpovědi žalobce z doplňujícího pohovoru ze dne 30. 3. 2016: „*Otázka: Jiné důvody nežli to, že Vám v Kongu zabili rodiče, k podání žádosti o mezinárodní ochranu máte? ... Otázka: Nějakým jiným způsobem, kromě přes Vaše známé Konžany, své názory vůči konžské moci prezentujete? Odpověď: Já přemýšlím o tom, jak bych dával najevo své názory prostřednictvím internetu, například mít svůj blog, ale v této chvíli ho nemám, přemýšlím o způsobech, jak ho zařídit. Otázka: Nějakým jiným způsobem, kromě přes Vaše známé Konžany, své názory vůči konžské moci prezentujete nebo jste prezentoval v minulosti? Odpověď: Nemůžu si vzpomenout, jestli byl nějaký jiný prostředek, jak jsem je dával najevo. Otázka: V minulém pohovoru jste se zmiňoval o tom, že jste konžskou státní moc se svými názory přímo konfrontoval, můžete se k tomu vyjádřit? Odpověď: Jsou to ty moje názory, ta moje kritika, protože o ní mluvím otevřeně, a když jsem říkal mým krajanům, kteří jsou příbuzní našeho prezidenta, když jsem před nimi vyjevoval svoje názory, velmi tvrdě jsem o tom hovořil a velmi tvrdě jsem hovořil o režimu a říkal jsem, vy jste příbuzní a klidně mu to řekněte. Já jsem také prostřednictvím ambasády dal najevo tyto své názory, aby oni je předali té vládě, která je u moci. Otázka: Jakým způsobem jste dal najevo své názory prostřednictvím ambasády? Odpověď: Když se sem dostavili lidé z ambasády, řekl jsem jim to do tváře. Otázka: Jací lidé z ambasády, kam a kdy se dostavili? Odpověď: Přijeli sem do ČR, já nevím přímo jejich místa, ale pracují pro ambasádu, jsou to zaměstnanci ambasády. ... Otázka: Nějaké jiné důvody a obavy ze svého návratu do Konga kromě výše uvedené máte? Odpověď: Jeden z důvodů je, že jsem v ČR již od roku 1987, takže příští rok to bude 30 let a ve vlasti už nikoho nemám, kromě těch politických důvodů jsou to tyto důvody. Otázka: Nějaké jiné důvody a obavy ze svého návratu do Konga kromě výše uvedeného máte? Odpověď: Jak jsem to řekl na začátku, pokud situace je klidná a existuje tam demokratický režim, mohl bych se domů vrátit. Ale protože tam není demokratický režim, nemůžu se vrátit. Otázka: Nějaké jiné důvody a obavy ze svého návratu do Konga kromě výše uvedeného máte? Odpověď: Jeden z důvodů je ten, že určitě budu pronásledován, perzekuce, zatčení a strach, že budu zabit. Otázka: Z jakého důvodu? Odpověď: Z důvodů, které jsem uvedl, z politických důvodů, protože můj kmen je z jihu, nemám žádnou šanci a vzhledem k mému příjmení už vědí, a také vzhledem k těm řečem, které jsem prohlásil před mými krajany, kteří jsou spojeni s prezidentem. Mám strach. Pro tuhle chvíli to jsou tyto důvody. Otázka: Musím Vás upozornit, že v předešlém pohovoru jste své obavy z návratu do vlasti dával do souvislosti především s dopisy, které jste psal, dnes jste se o nich ale vůbec nezmiňoval, proč? Odpověď: Já jsem ty dopisy dával do vztahu s těmi tvrdými názory, které jsem prohlašoval před svými krajany, kteří žijí tady, v Německu a ve Francii, je to stejná věc, jestliže to jsou ty řeči, které jsem vedl před nimi, nebo dopisy, které dostávali, protože to jsou tvrdé názory proti režimu, který tam panuje. Ať už to činím dopisy, nebo to říkám ústně, oni ty informace mají a já mám pořád strach, že oni to vědí.“*

30. Jestliže žalobce předávání těchto otevřených dopisů nejprve (v pohovoru ze dne 4. 12. 2012) označil za důvod, pro který mu hrozí trest smrti, aby v doplňujícím pohovoru dne 30. 3. 2016 přes mnoho otázek žalovaného se o těchto otevřených dopisech vůbec nezmiňoval, pak nelze než uzavřít, že i toto žalobcovo tvrzení je zcela nevěrohodné a účelové. Takto zásadní rozpor nelze vysvětlit špatnou pamětí žalobce ani dlouhým časovým rozestupem mezi oběma pohovory před žalovaným. Lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2009 č.j. 2 Azs 18/2009-79: „*Nejvyšší správní soud se tedy při přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu zaměřil na to, zda výpovědi stěžovatele skutečně vykazují takové rozpory, pro které lze mít důvodně za to, že azylový příběh stěžovatele nemůže být odrazem skutečných událostí. Z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu lze dovodit, že se musí jednat o nesrovnalosti podstatného charakteru, které vybočují z linie azylového případu, případně mu odporují.... Nejvyšší správní soud se proto přiklonil k závěru žalovaného i krajského soudu o nevěrohodnosti stěžovatelova azylového příběhu, neboť výše uvedené rozpory skutečně nelze označit za toliko drobné nesrovnalosti, které by bylo možné přičíst psychickému vypětí stěžovatele či výpadkům paměti z důvodu běhu času. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 - 63, www.nssoud.cz, 'zásada tzv. materiální pravdy má v řízení o udělení azylu svá specifika spočívající v pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazujících věrohodnost žadatelových tvrzení. Je však na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vážících se na stěžovatelova tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu.'* (viz také např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 - 89, www.nssoud.cz).“
31. V nyní projednávané věci soud v tvrzeních žalobce shledal natolik závažné rozpory, pro něž lze mít důvodně za to, že azylový příběh žalobce nemůže být odrazem skutečných událostí. Shora popsané rozpory nelze označit za toliko drobné nesrovnalosti, které by bylo možné přičíst psychickému vypětí žalobce či výpadkům paměti z důvodu běhu času. Z uvedených důvodů Městský soud v Praze uzavřel, že žalobcem předestřený azylový příběh je nevěrohodný. Z uvedených důvodů nemohou být naplněny důvody udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. a) a b) zákona o azylu.
32. Pokud pak jde o otázku naplnění důvodu udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu, zdejší soud odkazuje na s. 17-18 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný s odkazem na zprávy založené ve správním spise správně uzavřel, že nepopírá nebezpečnou situaci, která panuje v jižním regionu země, Pool, zároveň však konstatoval, že žalobce pochází z hlavního města země Brazzaville, kde žijí i jeho četní příbuzní a kde sice došlo k určitým povolebním násilnostem, jednalo se však o časově i místně omezenou událost, kterou rozhodně nelze kvalifikovat jako situaci ozbrojeného konfliktu, nebo situaci, která by se měla jakkoliv dotýkat přímo osoby žalobce, osoby z pohledu správního orgánu apolitické a nijak se neangažující v politických událostech, které byly uvedených omezených násilností příčinou. Správní orgán uzavřel, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Zdejší soud se s odkazovaným hodnocením žalovaného plně ztotožňuje a

dodává, že tento závěr ostatně v průběhu řízení před správním orgánem ani před soudem hodnověrně nezpochybnil ani žalobce. Ani důvod udělení mezinárodní ochrany žalobci dle § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu tak není dán.

33. Městský soud v Praze podotýká, že co se týče podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, jde o ochranu subsidiární, jež má být poskytnuta osobám, kterým hrozí vážná újma. Jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017 č.j. 5 Azs 318/2016-20 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005 - 46).
34. Žalobce rovněž namítal porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod s tím, že jeho soukromý život v České republice je již založen a je zde již plně integrován; v Kongu nemá žádné bydliště ani nemá založen žádný rodinný a soukromý život. Pokud by došlo k porušení tohoto článku, bylo by zároveň porušeno i ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu.
35. V této souvislosti Městský soud v Praze poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, kupříkladu na jeho usnesení ze dne 26. 10. 2017 č.j. 2 Azs 270/2017-40: *„Nejvyšší správní soud dále odkazuje na usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 As 84/2015 - 24, v němž konstatoval, že „[u]stálená judikatura Nejvyššího správního soudu nevylučuje, že by zásah do rodinného a soukromého života cizince mohl představovat, a to ve velmi výjimečných případech, důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Bylo by to možné např. v případech, kdy by si žadatel vytvořil na území České republiky takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky (srov. rozsudek ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, a ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 - 92). Každé vycestování cizince, a to zvláště v případě jeho předchozího dlouhodobého pobytu v České republice, může obecně představovat zásah do jeho rodinného a soukromého života. Nicméně zákon o azylu poskytuje ochranu až v případech nepřiměřeného zásahu.“ Podle citovaného rozhodnutí se však nejedná o nepřiměřený zásah, může-li cizinec a jeho rodina vést svůj soukromý a rodinný život v jiné zemi, například v domovském státě (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 Azs 167/2016 - 25).“*
36. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, a tedy i porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu, není dán zpravidla ani neudělením mezinárodní ochrany cizinci, který má na území České republiky rodinu. Tím spíš pak nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života nebude naplněn v případě žalobce, který ani netvrdil existenci rodinného života na území České republiky a omezil se pouze na obecné konstatování o založeném soukromém životě a plné integraci v České republice. Takové důvody dle konstantní judikatury i dle závěru zdejšího soudu pro naplnění podmínek udělení mezinárodní ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu nemohou postačovat. Ani tato námitka tak není důvodná.

37. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. listopadu 2018

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.